
SUMAVSKÝ
STRÁŠIDLA

ROK
STRÁŠIDLA

1
JINÝ
VOSOBY

Sepp šumavský

Každý hory mají svého Krakonoše.

Hejkal (Křikuskniczemus)

Klasickej vobyvatel nejen šumavských lesů.

Jeho působiště není přesně vohraničený, ale vyhledává raději sušší místa. Vyčkává u cest vedoucích k vobydlím lidí, skryt ve křoví či větvích stromů. Na případné kolemjdoucí pak ze tmy řve a houká ve snaze vyvolat v nich strach. Povede-li se mu to vybíhá i na volný prostranství a svou vobět' pronásleduje.

Žádnej velkej sportovec to ale není a tak po několika desítkách metrů zpravidla s chrapotem vodpadá.

Lesman (Waldmanus)

Nebo taky „ Šumavský Ytti“.
Původem zřejmě z Asie, kde z příchodem
horolezectví začala jeho migrace .

V šumavských hvozdech se pravděpodobně
spáril s Hejkalem, kterýho pak díky své
mohutnější postavě vytlačil dále do
vnitrozemí. Vobývá převážně méně dostupný
území na česko-bavorský hranici, kde si
v křovinách staví i své primitivní vobydlí.

Svou povahou je bázlivý až plachý.
Nezapře v sobě však svého předka a za
jasných nocí hejká chraplavým hlasem, aniž
by vlastně pořádně věděl proč.

Lesbaba (Waldfrau)

Družka Lesmana.

Na rozdíl od samce a na rozdíl od samice lidské, skoro nikdy nehejká.

Loví, sbírá kořínky i to co tu pohodí různí vagabundi a trpělivě vyčkává příchodu svého druha.

Řimbuch (Cravalusbuchus)

Žije v jeskyních a suchých slujích.
Většinu dne proválí na seně. Sežere na co přijde, i to co přijde k němu.

Za bouřlivých letních nocí vylézá ze svého úkrytu ven. Z nepochopitelných důvodů řve jako tůr a bušíc se v břich malými kyji vydává dunivých zvuků.

Zad'atec odporný (Prdelátorhnius)

Zjevuje se na vodlehlych šumavských cestách a to výhradně mužům.

Ten po té sejde z cesty a je zaváděn vlnícím se zad'atcem stále hlouběji do nepropustného lesa. Tam se na ubohého poutníka votočí, vypoulí na něj své basetovské voči a nechaje ho v úleku s chechotem zmizí.

Keltský skřet (Keltusktetus)

I Keltové patřili kdysi k Šumavě, jak prokazují pozůstatky kdysi mohutných hradišť. To na Popelné je asi nejznámější.

Tady s nima přebejvali i jejich bohové a nadpřirozený stvoření. Někteří je měli ochraňovat, jak se na bohy taky sluší a patří, k jinejm vzhlíželi s bázní a patřičnou úctou.

Tenhle skřet už po našich horách nechodí. Zmizel spolu s Kelty a jejich slavnou dobou.

Čert (Schvarcmanbubus)

Jó, i ten patří do našich hor. Jak pověst vypráví, právě on vyryl do krajiny kopytem vobrovskou rejhu, když se pokoušel vzít do pekla nevinný děvče.

Holka se tehdá ubránila a rejha se začala plnit vodou, až vzniklo nedaleko Špičáku veliký jezero pojmenovaný právě po něm „Čertovo“.

Skličko (Glasusskretus)

Skřítek ze skláren a hutí šumavských.
Kradl šumavským sklářům svačiny a pivo.
Kdo z nich ho však při tom spatřil, dokázal
vod té doby vykouzlit ze skla neuvěřitelný
věci.

Naposled byl viděn v annínských sklárnách,
kde zřejmě skryt v trámův starých budov
čeká na znovuvobjevenou slávu šumavského
skla.

Plamínek (Fajrklajnmanus)

Ohnivej mužík.

Mnohdy považován za škůdce a zloducha. Není tomu tak. Tuhle posvítíl zbloudivším na cestu, támhle podpálil dřevařum promoklou hraničku k zahřátí.

Běžnej déšť mu nevadí, ale přívalák ho dokáže zhasnout. To sebou pak mlátí vo křemeny v okolí stejnojmenné říčky, ve snaze se znovu roužnout.

Kašperský zlatíčko (Goldguskaschperus)

Skřet ze starych štol Kašperskych hor. Kontroverzní postava šumavská. Vypráví se, že přes noc dokázal nechat zmizet právě vobjevenou žílu, ale taky vyvést ze skály už dávno voplakávanýho kutníka s kapsama plnýma zlatýho prachu.

Zcela jistě žije skryt ve starych štolách a možná jeho doba ještě přijde. To aby vochránil šumavský bohatství před cizáky pro svý vobyvatele.

Perlička (Lasturootavio)

Dobřejm lidem dokázala tahle drobná vílka pár těch drahejch hrášků přistrčit. Hajzlíky nechala brouzdat studenou otavskou vodu pěkných pár chvil a perlorodky před nima umně skrejvala.

Dlouhý léta neměla co vochraňovat a tak se zdálo, že s čistou vodou zmizela i Perlička.

Teď se snad blejská na lepší časy a Perlička se jistě k šumavským vodám vrátí.

Kolinecký smrad'och (Kolinutzpuchus)

Není typickým vobyvatelem Šumavy. Jedná se pravděpodobně vo zmutovanýho tvora, jehož výskyt byl zmapován hlavně v okolí pošumavskýho městečka Kolinec.

Je vidět jen vopravdu zřídka, ale za to je za teplech letnich nocí výrazně cejtít. Po mnoha pokusech zdejších vobyvatel smrad'ocha ulovit, vždy zmizel, aniž by byl spatřen. Taky to vedlo zřejmě místní vobčany k mylnému přesvědčení, že za smrad snad můžou stáda vovcí, či velkovýkrmna kuřat.

Bludička (Kamsikrokus)

Hodně rozšířená po celý voblasti horní Šumavy, kde se za dne ukrývá převážně v blízkosti močálů a rašelinišť. Hlavně pak modravský slatě jsou jejím útočištěm.

Mylně vžitej názor, že se bludička snaží odlákat kolemjdoucí z cest blikajícím světýlkem je rozšířen po celým území čech.

Pravda je ovšem jiná. Ve skutečnosti se jen marně snaží zapálit cigáro zvlhlýma sirkama z těch proklatejch slatí.

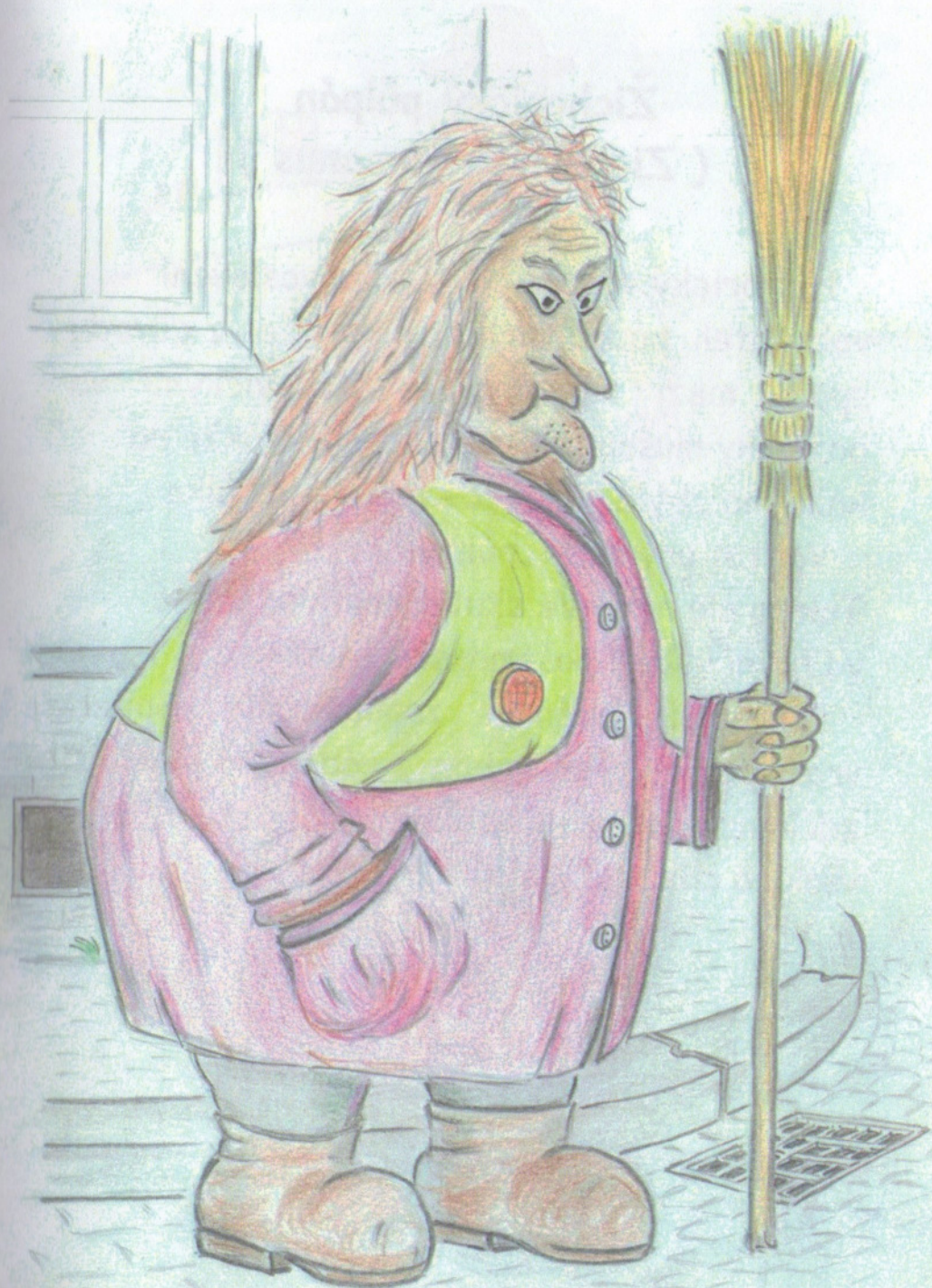

Ježibába (Bufusbaba)

Několik se jich kdysi usadilo kolem Roklanu a v oblasti Kvildy. Tedy v nejchladnějších voblastech Šumavy.

Vzhledem k jejich zimomřivosti však většina z nich brzo vodtáhla do nižších poloh a na jih.

Tam se po čase postupně rekrutovali do řad pracovníků technickéjch služeb šumavských měst a vobcí. Ty vyvolenější však najdeme i v některých dobře vytopených kancelářích a to i daleko za za hranicema Šumavy.

Žichovický půlpán (Zichovitzhalbmanus)

Historický vysvětlení tûtoho voslovení vobyvatel podrábských říká, že z důvodu sporu mezi rábskými a žichovickými vo pozemky mušeli mít voba na vrh. Takže na každýho zbyla nakonec stejně jen půlka.

Vodtut prý tedy „půlpán“.

Tak to ale není. Ve skutečnosti se jedná vo první voběť pošumavský železnice.

Dnes už jménem zapomenutý vopilec, vracející se přes náhon z rábskýho šenku, si zdřímnul na svym voblíbenym místě. Zatím však co chlastal, položili mu tam koleje.

Hejnská vopice (Primatushejnus)

V patnáctém století si Půta Švihovský (tehdejší pán Rábí) přivezl z jedny ze svých cest vopičku. Ta mu jednoho dne utekla do nedalekých lesů k obci Hejná. Narazili tu na ni zdejší dřevorubci a v domnění, že jde vo čerta svolali celou ves, ve snaze ji lapit. Všichni běhali s holema a dlouhým žebříkem po Pučance (to je zdejší kopec), ale dílo se nedařilo. Na řadu tak přišlo kamení. Vopici trefili, ta spadla a zabila se.

Vítězně ji pak nesli na hrad ukázat svému pánovi. Ten nebyl rád. Celou ves nechal ztrestat takzvanou „ vopičí daní“. Nevěříte? Zkuste se ještě dnes v Hejneji někoho zeptat, nemá-li doma dlouhý žebřík.

